

Vážení a milí čtenáři,

Pokud nám bude osud příznivě nakloněn – a já v to pevně doufám, dostane se vám toto číslo do rukou těsně před Velikonocemi. Je to dlouhá doba od vydání posledního prosincového čísla a upřímně se omlouváme všem, kdo jste tak dlouho a snad i netrpělivě čekali na další výtisk.

Naše dlouhá pauza byla způsobena několika nepříjemnými okolnostmi, já bych zde ráda zmínila předně určitou krizi či únavu členů redakční rady Úterského listu. S tímto problémem se potýkáme již od podzimu loňského roku a příliš nám nepřidal na radosti ani odchod Katky Vlažné s našich řad. Další komplikací je financování tisku Úterského listu, neboť nám již skončila

podpora ze strany nadace Via a my, pokud budeme nadále pokračovat ve vydávání ÚL, budeme ho muset v budoucnu začít nabízet za peníze. Pro vaši informaci – výroba jednoho výtisku vyjde zhruba na 13 Kč. Nicméně zatím stále doufáme, že alespoň pro některé z vás má Úterský list smysl a proto plánujeme pokračovat v jeho vydávání. Rozhodli jsme se však, že snížíme počet vydaných čísel z šesti na čtyři ročně.

Ráda bych nám všem popřála, aby konečně přišlo tak dlouho očekávané JARO. Abychom se po zimě oklepali, proslunili a vpustili do našich životů jas a radost. Snad nám k tomu pomohou i nadcházející Velikonoce se svojí tajuplnou zvěstí.

Kamila Kozáková

Úterský masopust

Jak je již v Úterý tradicí, i letos se pořádal veselý masopustní průvod. V sobotu 20. února se maškary opět shromáždily na náměstí, kde převzaly klíče od města z rukou starosty a vydaly se na putování po našem městečku. Letos průvod obohatila skupinka vodníků, jejichž masky vytvořily děti ve školní družině a také tři veselí klauni. Na rozdíl od loňského ročníku, kdy slunné počasí přálo putování od domu k domu, sužoval letos účastníky průvodu padající mokrý sníh, čemuž se jim ale

dařilo úspěšně čelit. Masopustní nálada plná veselí a štamprlat vždy vytvoří přátelskou atmosféru, která umožní zapomenout nejen na nepříjemné počasí, ale i na drobné sousedské neshody. Je proto dobře, že se tradice masopustu stále udržuje, i když síly účastníků průvodu dostačují pouze na historickou část města, kde ale nezapomenou navštívit nikoho, kdo je u svého domu přivítá s otevřenou náručí.

Jan Florian

Členové a příznivci BARTu se jeli inspirovat do Bavorska

Je tomu již rok, co Úterský spolek BART zakoupil dům Na Růžku, ve kterém by do budoucna rád vytvořil prostory pro setkávání i malou muzejní expozici.

Vloni jsme se pokusili nabídnout ochutnávku programu, jaký by v budoucnu mohla „TURBOVNA“ nabízet, v podobě několika sousedských posezení a menších kulturních akcí. Ukázalo se, že nejen mezi místními obyvateli, ale i mezi návštěvníky Úterý je o podobný program zájem a proto se i letos budeme snažit připravit několik akcí. Při jejich organizaci jsme limitováni probíhajícími stavebními úpravami, které jsou pro nás prioritou. I přes řadu stavebních zásahů, které se nám podařilo zrealizovat v loňském roce, je dům pořád v havarijním stavu a je potřeba se na něm chovat jako na staveništi.

Přesto se snažíme pilně pracovat i na přípravě jeho budoucího využití. V části domu by mělo vzniknout malé muzeum. Na schůzkách členů BARTu jsme se několikrát bavili o podobě i obsahu budoucí expozice. Rádi bychom se věnovali místní historii, která je ovšem výrazně spojená s místním osídlením a tedy i s problematikou poválečné výměny obyvatelstva. Různých klasických národopisných expozic, výstav zemědělského náčiní a dalších předmětů každodenní potřeby nalezených na půdách i více či méně povedených síní tradic je po celé republice spousta, ale o expozici, která by se věnovala fenoménu hledání domova, nevíme. I tak nemáme všichni stejnou představu o tom, jak by podobná expozice měla vypadat, nakolik by se měla věnovat naší obci a bezprostřednímu okolí a nakolik by

měla řešit téma z širšího nadhledu. Rozhodli jsme se proto naše myšlenky konzultovat s odborníky a vydat se také společně do několika dalších muzeí v okolí, abychom se inspirovali dobrými příklady i poučili z chyb jiných.

V sobotu 13. února jsme se společně vydali na exkurzi do Bavorska. Do tří aut se vměstnalo deset dospělých a sedm dětí a jeli jsme.

První zastávka byla kousek za hranicemi v Tirschenreuthu. Místní městské muzeum nás zaujalo především expozicí, sestavenou rodinami bývalých obyvatel tzv. soudního okresu Planá – Bezručovice, pod který Úterý před II. světovou válkou spadalo. První část expozice představovala dobové fotografie z této oblasti i informace o každodenním životě místních obyvatel před válkou. Popisky byly krátké a věcné a pouze v němčině, část textů byla také v tištěné formě k dispozici v češtině. Velký prostor zaujímaly právě dobové fotografie, u nichž nás překvapilo, že většinou nebyly uvedeny datace. Trojrozměrných předmětů bylo minimum. Působivá byla část, představující odsun Němců, kde bylo na příkladu konkrétních rodin ilustrováno, jaké byly jejich osudy. Závěr expozice patřil vývoji česko-německých vztahů v posledních letech. S německou pečlivostí zde bylo zdokumentováno, jak se Češi postupně snaží obnovit zchátralé památky i jak vznikl krajský spolek Plan-Weseritzer Heimatverein, který se snaží udržovat kontakty mezi jednotlivými vysídlenci a shromažďovat veškeré související artefakty.

Druhou zastávkou bylo muzeum Chebska v Marktreudwitz. Zde nás expozicí provedl Jan Šícha, který se díky svým zkušenostem stal naším prvním poradcem pro budoucí expozici. Místní expozice je zpracována kompletně dvojjazyčně – v němčině i češtině a vypráví o historii, tradicích, řemeslech, průmyslu a lázeňství tzv. Egerlandu, neboli Chebska, což je širší oblast, do které Úterý dříve spadalo. Expozice je zpracována z pohledu lidí, kteří zde po staletí žili a poté

museli nuceně odejít. Záměrně jsou vynechány okolnosti odsunu, zde nazývaného jako útěk či vyhnání. To nám připomenulo, jak citlivé téma to je a jak jej lze nahlížet z pohledu jednotlivců z různých stran. To nám také pomohlo rozproudit následnou diskusi o možné podobě naší expozice.

S Mgr. Šíchou jsme v sále místního muzea poté asi hodinu všichni otevřeně diskutovali o našich pocitech z navštívených expozic i o našich představách o podobě, formě a obsahu té naší. Bylo velmi přínosné, že naši debatu moderoval někdo nestranný. Umožnilo nám to lépe pojmenovat, co od společného projektu očekáváme, mluvit o věcech, které bychom sami před sebou možná zapomněli, protože bychom se domnívali, že je to všem ostatním stejně jasné. Díky tomu se nám alespoň částečně podařilo sjednotit si myšlenky a názory a odstartovali jsme tak práci na vzniku muzejní náplně TURBOVNY. Pro další inspiraci se chystáme společně navštívit ještě několik expozic, tentokrát na české straně hranice. Pokud by měl kdokoli zájem se k nám přidat, ať už se zájmem se zapojit, nebo jen ze zvědavosti, budeme rádi.

Jan Florian

Bohoslužby o velikonočních svátcích

Zelený čtvrtek – 24. března

chrám Zvěstování Páně, Klášter Teplá, 18:00

Velký pátek – 25. března

chrám Zvěstování Páně, Klášter Teplá

15:00 – křížová cesta

18:00 – obřady na Památku Umučení Páně

Bílá sobota – 26. března

chrám Zvěstování Páně, Klášter Teplá

21:00 – velikonoční vigilie

Zmrtvýchvstání Páně – neděle 27. března

kostel sv. Jana Křtitele v Úterý, 15:00

Pondělí velikonoční – 28. března

chrám Zvěstování Páně, Klášter Teplá, 10:00

K + M + B + 2016

Milí Úteráci.

Děkujeme vám za vaše dary, kterými jste nás obdarovali u příležitosti našeho svátku počátkem tohoto roku. Letos jsme se rozdělili na dvě skupiny, abychom zvládli navštívit více domácností. Malí králové obešli většinu našich milých „štamgastů“ v centru Úterý, my větší jsme udělali okruh větší a dostali se až na bytovky. Tam jsme se, až na výjimky, nesetkali s příliš vřelým přijetím, tak jsme zase rychle sestoupili do nižších nadmořských výšek, abychom vůbec něco vykoledovali.

Tip na výlet

Výborným tipem na výlet je samozřejmě naše městečko Úterý s krásnými historickými budovami a přilehlými obcemi Olešovice, kde je pěkná zachovalá historická náves a také Vidžínem se zachovalými starými cestami s překrásnými výhledy až na příhraniční hory Šumavu, Český les i Krušné hory. Tato u nás poměrně ekologicky a esteticky vyvážená krajina sama pobízí k mnoha výletům a procházkám.

V okolí se nachází několik klášterů, které je možné navštívit, jsou to kláštery Teplá, Nový Dvůr, Kladruby a Plasy. Právě Plasy a okolí bych Vám chtěla přiblížit.

Plasy jsou malebné městečko v kotlině řeky Střely s dendrologicky zajímavými po-

Ještě jednou moc děkujeme vám všem, kteří jste letošní sbírku podpořili a kteří jste nás podpořili také na duši a na těle, třeba výborným bramborákem, ale i jinými dobrotami a nápoji....

Malí králové vykoledovali ve sbírce 3 295 Kč, velcí králové 3 021, dohromady to bylo 6 316 Kč. Tyto peníze jsme odevzdali Katolické charitě v Mariánských lázních. Od nich jsme dostali nazpět přehled o tom, jak bylo následně s penězi naloženo. 35% peněz šlo mimo náš kraj na charitu celostátní. Zbylých 65% bylo určeno na místní charitu. Konkrétně: azylový dům pro matku s dětmi Aš, azylový dům pro lidi bez domova M. Lázně, Charita Plzeň, podpora lidí v nouzi v M. Lázních a ostatních obcích.

Podporu lidem v nouzi Charita uděluje podle zpráv z terénu. To znamená, že pokud byste třeba v příštím roce věděli o někom, kdo by takovou podporu potřeboval, domluvme se a mohli bychom zkusit v tomto smyslu Charitu oslovit. My se ale teď už konečně uložíme k letnímu spánku a budeme se na vás těšit hned začátkem ledna 2017. Přejeme hezký rok!

Kamila

rosty a s podobným rázem krajiny jako je krajina Úterského potoka.

V Plasích jsou dvě střední školy, z nichž zemědělská škola sídlí v historické budově postavené ve stylu funkcionalistickém od architekta Hanuše Zápala. A dále gymnázium, které začátkem dubna pořádá pochod „Gympl na cestách“, při kterém je možné poznávat okolí ještě více. Například skvostnou Mariánskou Týnici s kostelem a Muzeem s galerií severního Plzeňska.

Město Plasy vyrostlo okolo plaského cisterciáckého kláštera, který je od r. 1995 národní kulturní památkou. Stavba unikátně založená na dubových pilotech byla barokně přestavěna podle návrhu Jana Blažeje Santiniho v době působení plaského opata

pokračování na straně 13

Rozhovor s p. Augustýnem, o papeži o novém biskupovi

Augustýne, ty jsi nedávno strávil pár dní ve Vatikánu, kde jsi se zúčastnil audience s papežem Františkem. Mohl by jsi nám prozradit, proč jsi do Říma jel?

Biskup naší diecéze František Radkovský vybral sedm kněží, tzv. misionáře milosrdenství, kteří po celé diecézi pracují s lidmi. Je to v souvislosti s tím, že papež vyhlásil 8. prosince loňského roku Svatý rok milosrdenství. O co se jedná – Ježíš sám kladl lidem na srdce, aby byli – tak jako náš otec Bůh – milosrdní. Je velmi těžké být hodný a milý na někoho, kdo je na mne zlý nebo protivný. Ale v síle Ježíše Krista jsme schopni čelit zlu a těžkosti překonávat. Biskupové celého světa pak vybrali dohromady asi 1300 kněží a na pout' do Vatikánu a setkání s papežem nás nakonec přijelo asi 730. Od papeže jsme dostali dekret, kterým jsme pověřeni nabídnout lidem boží milosrdenství ve svátosti zpovědi. To není vždy snadné. Ačkoliv lidé často touží zbavit se zátěže svých chyb a provinění, někdy těžko hledají slova. Velmi zajímavé bylo, že papež nás při proslovu k nám vybízel, abych byli především citliví na

řeč gest, protože ne vše se dá vyjádřit slovy.

Takže, pokud to správně chápu, byl jsi zvláštním způsobem pověřen papežem jako zpovědník?

Ano. My jsme byli uvedeni papežem, dal nám praktické rady, pak jsme na samém počátku postní doby, na popeleční středu, od papeže obdrželi tzv. papežské rezerváty, které nám dovolují udělovat odpuštění trestů za hříchy tam, kde tak může konat pouze papež. My jsme takto dostali čtyři kauzy, ve skutečnosti je jich ovšem mnohem víc, ale konkrétně šlo o zneuctění nejsvětější svátosti oltární, napadení (fyzické) papeže, hřích proti šestému přikázání (tj. pokud by kněz rozhřešil svého komplice) a prozrazení zpovědního tajemství.

Říkal jsi, že papež vám dával i nějaké konkrétní rady, jak zpověď vést. Můžeš nám prozradit nějaký jeho zpovědní recept?

Právě jak už jsem se zmiňoval – nabádal nás, abychom byli velice laskaví, milosrdní, abychom se nestavěli do pozice soudců. Spíše máme kajícíníky povzbuzovat, dodávat jim odvalu a jak už jsem říkal, být vnímaví k řeči gest. Ačkoliv člověk často není schopen slovy přesně vyjádřit, co prožil, tak už samotný fakt, že ke zpovědi přichází, že touží po odpouštění, má být základem.

Zmínil jsi, že na audienci u papeže vás bylo kolem sedmi stovek. Měl jsi možnost přímo s ním mluvit, podat mu ruku, nebo to byla spíše jakási konference?

Spíše konference. Zážitek to byl pro mne velmi silný, ale musím říct, že papež na mě působil velmi unaveně. To setkání trvalo tak 40 minut a on přišel už o 10 minut dříve. Tím je známý, že všude chodí brzy. Já jsem seděl asi uprostřed toho nádherného, renesančního Sala Regia, takže jsem na něj – vyjma začátku a konce – vlastně ani neviděl. Ano, s těmi vepředu se zdravil velmi srdečně. Asi jsem čekal, že dojde k nějaké besedě, k rozhovoru

s ním, ale pro to veliké množství lidí to zřejmě nebylo možné. Ale i přes tu jeho zjevnou únavu působil velmi klidně a v pohodě.

Pak druhého dne, na popeleční středu, byla bohoslužba v chrámu sv. Petra, započatá obřadem otevření svaté brány. Já byl mezi asi 100 kněžími, kteří u oltáře rozdávali přijímání. Tam jsem byl velmi blízko k němu a mohl jsem ho při mši sledovat. Bylo vidět, jak opravdu ztěžka jde po schodech, až mě ho bylo líto. Ale hned druhý den odlétal na cestu na Kubu a do Mexika. No, je to obdivuhodné – letos mu bude 80, je to starý pán, ale přes tu únavu mu Bůh dává sílu. Klid z toho člověka opravdu vyzařoval.

Právě na Kubě se papež setkal s moskevským patriarchou Kyrillem. To bylo po církevním schizmatu ve středověku první historické setkání papeže s hlavou Ruské pravoslavné církve.

Ano, prý dokonce samotný patriarcha Kyrill sám toužil se s papežem sejít. Už dříve papežové usilovali o takové setkání, i Jan Pavel II., za nějž se tak trochu hnuly ledy mezi východem a západem, ale nepovedlo se mu to – až teď. To setkání proběhlo v Havaně na letišti, tak nějak v soukromí, zřejmě to bylo přátelské setkání bez formalit a teprve uvidíme, co to přinese. Ale je to určitě mezní událost.

Zaznamenal jsi nějaká mimořádná bezpečnostní opatření ve Vatikánu?

Tak před samotnou audiencí to bylo hrozné. Víš, já byl v Římě už po sedmé, ale tentokrát to bylo jiné. Na popeleční středu byli všude vojáci, co 50 metrů stáli s prsty na spouštích samopalů. Celý Vatikán byl vlastně obšancován. A pak tam byla italská policie, carabinieri, a ještě vatikánská policie. A my duchovní jsme museli projít třemi kontrolami a detektory. Kontrola byla velmi důkladná. No, když jsem byl v osmdesátém devátem v Římě poprvé, potkával jsem jen švýcarskou gardu v těch jejich nádherných, historických kostýmech. Letos to byla velká změna.

Pojdme teď k obřadu otevření svatých bran, který s rokem milosrdenství úzce souvisí. Jde o starý církevní zvyk, kdy se od středověku otvíraly brány čtyř římských chrámů, aby mohli věřící prožít mimořádný způsob cesty ke spáse. Chápu správně, že letos poprvé se tyto brány otvírají i jinde, mimo samotný Řím?

Ano, totiž ne každý má možnost putovat do Říma a proto papež udělal takové gesto. Dokonce i lidé, kteří nejsou mobilní, mohou v duchu putovat do chrámů obdařených touto výsadou. On má snahu, aby se co nejvíce lidí mohlo setkat s božím milosrdenstvím. Ať jsou třeba upoutáni na lůžko nebo sedí v žaláři.

Zeptám se možná záměrně hloupě, ale co takový křesťan, který lituje svých hříchů a přistoupí ke svátosti smíření, získá navíc tím, když ještě projde branou?

Víš co, tam je to symbolika poutě. Člověk je poutník a jeho cílem je Bůh. A doprovází jej Ježíš, zpět do domu otce. A Ježíš sám o sobě řekl „já jsem dveře“. A proto je brána sama symbolem Ježíše Krista. Ona by tam ta pout' – cesta, měla být. Vůbec v životě, když chceme něco získat, tak pro to také musíme něco udělat a vynaložit úsilí.

Tady v Teplé se bude brána otvírat 4. dubna. Jak ten obřad bude vypadat?

Probíhat to bude tak, že bránu otevře diecézní biskup, který nám tuto výsadu udělil – patřit k pěti místům v diecézi, kde se brána milosrdenství otevírá. K bráně přijde za zpěvu žalmů průvod, kde se nese na čestném místě evangeliář, tedy boží slovo. Biskup pak berlou třikrát na bránu zatuká a otevře ji. Následuje bohoslužba s vyznáním víry a promluvou. A pak je možné přijmout svátost smíření. Ono zde nejde o prominutí hříchu, ale trestů. Za každý skutek totiž, dobrý i zlý, přichází odměna, anebo odplata.

Tedy mluvíš o tak zvaných odpustcích. Ty tvořily v historii církve dost ožehavé téma a vedly se o ně spory. Jak by jsi dnešnímu

člověku jednoduše objasnil význam tohoto, možná už archaického pojmu?

Ono vše dobré lze zneužít. Prodávání odpustků, na které asi narážíš, to je vlastně svatokupectví, těžký hřích. Nelze nikomu prodávat odpuštění, protože vždy záleží na kajícím smýšlení člověka. V historii však často nešlo o prodávání odpustků, ale byl to vlastně takový skutek dobročinnosti. Člověk, který přijmul odpuštění, mohl svůj postoj projevit i tím, že dal církvi dar. Pokud na to měl. Ale někteří to opravdu zneužívali, podobně jako bylo prodávání ostatků svatých, což bylo také svatokupectvím. Ale to podstatné je, že hříchy odpouští jen Bůh a z těch se nelze vyplatit.

Ta brána, kterou tuším bude čelní vchod do klášterního chrámu, kde je novorománský portál, pak zůstane otevřená po celý rok? Jak budou moci tento symbol uchopit poutníci, kteří svoji pouť do Teplé vykonají sami během roku?

Ano, brána bude otevřená až do 22. listopadu. Poutník projde branou, pomodlí se na úmysl svatého otce a přijme svátost smíření. Bylo by dobré, kdyby se tady u nás zúčastnil bohoslužby. Je to možné prožít takto individuálně, ale poutníkům budeme zvláště k dispozici každou první sobotu v měsíci s poutním programem, kdy budeme liturgickým průvodem branou procházet do kostela, kde budou obnovovány křestní sliby, kde bude probíhat bohoslužba a zpovědi.

Tento výjimečný svatý rok, to byla iniciativa samotného papeže?

Ano, právě jeho.

Jaký byl vlastně důvod? Je to reakce na napjatou mezinárodní situaci, lze v tom spatřovat i jisté politikum, nebo je to jen vyjádření podstaty jeho pontifikátu?

Já myslím, že je to nabídka lidstvu, ve které chce přinést naději. Ano, je to hrůza, co se děje kolem nás – válčí se, je strach z terorismu, bída, opravdu to není snadné. My zde v Čechách

si žijem poklidně, jakoby bokem všech těch hrůz, ale on pochází z Argentiny, kde je lidská bída velice viditelná. Má velice silné sociální citění a svým chováním boří všechny možné modely jednání a vystupuje spontánně, otevřeně a chce nabízet pomoc. Samotný soucit ale nestačí, milosrdenství znamená praktickou pomoc. A on je na to ze své domoviny zvyklý.

Zmínil jsi, že by tento rituál měl vést náš biskup. Je čerstvou novinou, že plzeňská diecéze má nového biskupa, Tomáše Holuba. Mohl by jsi to okomentovat?

Tak 12. února v poledne (jak to bývá, když doznějí zvony) v plzeňské katedrále oznámil papežský nuncius jmenování našeho nového biskupa papežem Františkem. Mons. Tomáš Holub je farářem v Praze na Vyšehradě a členem velmi slavné Vyšehradské kapituly. Já ho znám dobře osobně, tři roky jsme byli spolužáci v Litoměřicích a v Praze. On pak studoval v Rakousku, Římě, v Německu a v Praze pak dělal doktorát z morální teologie.

Já jsem tedy velmi rád, že je biskupem právě on. Mohu říct, že jej znám opravdu dobře. Měl jsem ho rád už jako studenta. Vždy držel slovo a byl zároveň velmi kamarádský člověk. Přitom je nadaný, jazykově skvěle vybavený. Studoval dlouho v zahraničí a prostě má rozhled.

No, hezké bylo, že biskup Radkovský mě a další misionáře milosrdenství pozval na dvanáctého února na schůzku v pravé poledne. Netušil jsem, že nový biskup je už vybrán a říkal jsem si, co je to za divný čas pro jednání... V té katedrále tedy bylo vidět dojetí, bylo zřejmé, že to není něco běžného, že služba, která byla novému biskupovi svěřena, je opravdu těžká. Takový člověk by měl ostatní spojit, vést a povzbuzovat. A biskup Tomáš sám řekl, že první jeho službou bude navštívit všechny svoje kněze ve farnostech. Smál jsem se, zda se máme bát případovek, ale prý ne – vždy se chce ohlásit a věnovat nám čas. S každým se chce setkat, aby si sám udělal obraz o stavu naší diecéze. On vlastně zakládal kdysi farní službu v naší armádě

a tam panuje řád a on je opravdu člověk důsledný a dotahuje věci do konce. Za to jsem velmi rád. Sice to někdy člověku může vadit, ale je to dobře. Někdy nad sebou potřebujeme bič.

Blíží se Velikonoce, nejvýznamnější křesťanský svátek roku. Ty jsou spojeny s celou řadou lidových zvyků. Mají pro tebe například všechny ty barvy svatého týdne jako pro křesťana nějaký význam?

Tak já si myslím, že ten folklor je důležitý. Člověk by si měl těchto zděděných tradic vážit, protože bez nich jsme pak nezakotvení a jakoby v průvanu. Ted' vstupujeme do vrcholu doby postní a to je tak nějak závěr Ježíšova pozemského života. U židů mohl člověk veřejně působit, třeba mluvit v synagoze, až když dovršil 30 let. On opravdu ve třiceti veřejně vystoupil a velmi intenzivně hlásal radostnou zvěst. V podstatě byl přijat lidmi na okraji společnosti, hříšníky, ale vůdcové izraelského národa měli strach – co s nimi bude, protože se jim zdálo, že celý národ půjde za ním. Proto se jej snažili zlikvidovat.

Pro nás křesťany je tento svatý týden chvílí, kdy si připomínáme poslední dny jeho života. Začíná to květnou nedělí, kdy vstoupil do Jeruzaléma, kde ho vítaly davy a chtěli jej provolat králem. Vítali jej a na cestu před něj kladli své pláště, olivové a palmové ratolesti...

Proto se říká Květná neděle?

Ano. U nás palmy nejsou, proto se přinášejí jívové ratolesti, kočičky, k bohoslužbě na Květnou neděli. To je takový slavnostní vstup do svatého týdne, kdy by se měl člověk koncentrovat na Krista. A pak začíná posvátné triduum, tři dny, které vyvrcholí Velikonocemi, tedy slavností Zmrtvýchvstání. Ten Zelený čtvrtek má kořeny v židovské tradici, kdy židé, den před tím, než opustili egyptské otroctví, večereli – beránka, víno a salát z hořkých bylin, a právě ten hořký salát jim měl připomínat porobu a otroctví. Vlastně to u nich zůstalo dodnes, ve svátku Pesach.

Jádro Velikonoc, které si máme připomínat my, křesťané, spočívá v připomenutí toho, že Ježíš se lidem sám daroval – těžko se o tom mluví, to je potřeba zakusit, prožít.

Bílá sobota je pak den modliteb a ocekávání Zmrtvýchvstání Páně. Bílá barva je symbolem radosti, té naděje. Ten den se, stejně jako na Velký pátek, neslouží mše. V sobotu večer je vigilie, noční bdění, které má dlouhou tradici. Dříve to byla opravdu celá noc a nad ránem byla bohoslužba. My to máme na noční hodiny, začít by měla až po západu slunce a tam se zdůrazňuje, že Kristus je světlo světa, které rozhání temnotu a strach.

ptal se Cyril

Anonymní alkoholici

Teprve nedávno, snad v loňském létě, jsem si v průjezdu brány do Tepelského kláštera všimnula nenápadné cedulky s nápisem Anonymní alkoholici – skupina Teplá. O Anonymních alkoholících jsem poprvé slyšela před více než dvaceti lety na vysoké škole a pak dlouho ne. Víím, že je to svépomocné hnutí, které vzniklo ve Spojených státech v 30. letech minulého století. Svěpomoc znamená, že lidé se stejným problémem, zkušeností, si mohou navzájem účinně pomoci. Například v péči o postižené dítě, umírajícího člena rodiny ne-

bo v boji se závislostí na alkoholu. Myslím, že v našich podmínkách je svěpomoc nepostradatelný prvek společného života a proto mě zaujala přítomnost tohoto slavného svěpomocného hnutí v našem sousedství. Anonymní alkoholici působí jako nezávislé místní skupiny. Ta tepelská byla založena v září 2012. Schází se každé pondělí v prostorách kláštera. O jejich principech a také o fenoménu alkoholové závislosti jsem si povídala s doktorem Václavem Stehlíkem, který s tepelskou skupinou spolupracuje.

Vážený pane doktore, náš list je určen zejména obyvatelům malého městečka Úterý nedaleko Teplé. Jak byste vysvětlil našim čtenářům, co je smyslem hnutí AA?

Smysl hnutí AA vychází ze zkušenosti a předpokladu, že – volná citace: alkoholik dokáže pomoci jinému alkoholikovi způsobem, který nealkoholik nemůže zvládnout. Poté následuje usilovná společná práce dvou alkoholiků, která pak může být podmínkou trvalého vyléčení. Dva nebo více alkoholiků se pravidelně scházejí a společně pracují v rámci popsaného a domluveného rámce. Po roce 1939 se hnutí AA rozšířilo po celé Americe a pak do celého světa. Životnost tohoto hnutí prokázalo dalších 75 let jeho fungování ve světě. Hnutí anonymních alkoholiků (ale i narkomanů, gamblerů) je popsáno ve dvanácti tradicích a dvanácti krocích, které jsou základem tohoto léčebného postupu.

Nakolik je alkoholizmus v současnosti problém?

Alkohol jako tvrdá droga je nepochybně problémem i v dnešní době a české společnosti. Stačí nahlédnout do varovných statistik užívání alkoholu i nealkoholových látek v naší populaci. Tolerance ve společnosti k alkoholu je nepřiměřeně vysoká. Přitom v ambulantní i ústavní léčbě je závislost na alkoholu nejčastěji diagnostikována. Často se však problémy s nadužíváním alkoholu řeší až v pokročilém stadiu nebo vůbec. Pokud však pacient začne o problému mluvit včas, je velká pravděpodobnost plné úzdravy.

A myslíte si, že je možné porovnat situaci na venkově a ve městě?

Z obecného hlediska asi větší rozdíly nejsou. Alkohol je k dostání všude – v množství restaurací i obchodů, regulace prokázáním se věkovou hranicí při nákupu fungují jen málo. V anonymitě měst se pijákům lépe skrývá. Pro obě skupiny je stejně důležitá možnost pomoci – ať formou intervence praktického lékaře nebo specialisty – psychiatra nebo výše zmíněných AA.

Co nabízí AA člověku, který chce omezit svou závislost na alkoholu?

Nabízí zájemcům pravidelnou podporu, předávání vlastních zkušeností ze zvládání závislostního problému. Nikoho nenutí, nepřikazují, probírané problémy zůstávají pouze mezi členy skupiny (skupinové tajemství). Členy skupiny AA zajímá jen to, co chcete dělat se svým problémem a jak Vám s tím mohou pomoci.

V čem spočívá „metoda“ AA při odvykání závislosti? Dá se to stručně popsat? Jaká je úspěšnost tohoto postupu?

Účast a práce v hnutí AA nemůže nahradit u odvykací léčbu ústavní. Ta má za cíl stabilizaci tělesného i psychického stavu včetně léčby farmaky, vyhodnocení pracovního potenciálu léčících se a dalších charakteristik „odborníků“. AA pracují s motivací k abstinenci – nevydávají žádné zprávy, posudky pro zaměstnavatele a podobně. AA ale ani nevyklučují možnost zapojení externích spolupracovníků do svých týmů.

Může přijít každý, třeba i ze zvědavosti?

Na setkání AA může přijít každý, kdo má zájem. Záleží na předchozím sdělení vedoucímu skupiny, který tomu pak průběh dění přizpůsobí.

Už víte, proč jsou lidé na něčem závislí?

Jeden z obecných psychologických popisů říká, že závislost je „přílišné ulpění na něčem“. Toto ulpění ubírá možnost jednat sám za sebe. Naopak zdánlivě snadněji se mu řeší problémy ve stavu ovlivnění návykovou látkou. Na první pohled se vše zdá jednodušší, ale v realitě je tomu naopak. Problémy narůstají včetně kontrastu prožívání během ovlivnění a následného stavu střízlivosti. Léčba (včetně přístupu AA) by pak měla podpořit střízlivý způsob řešení problémů a porozumění tomu, z jakých důvodů to v době „ulpění na alkoholu“ dříve nebylo možné.

ptala se Ida Kaiserová

Další text, který o hnutí AA otiskujeme, je od Františka – organizátora tepelské skupiny.

Anonymní alkoholici

Alkoholismus je nemoc. Trpí jí jak samotný konzument, tak i jeho okolí. My, jakožto alkoholici, známe jak život v otroctví alkoholu a bezmoc nad svým stavem, tak teď, když jsme střízliví, i naději, že jde žít bez vlivu alkoholu, a to spokojeně a naplněně.

Jsme společenství žen a mužů, kteří spolu sdílejí své zkušenosti, sílu a naději, že dovedou vyřešit svůj společný problém a pomoci ostatním k uzdravení z alkoholismu.

Jediným požadavkem pro členství v AA je upřímná touha přestat pít. Nemáme žádné povinné poplatky, jsme soběstační díky vlastním dobrovolným příspěvkům.

Anonymní alkoholici nejsou spojeni s žádnou sektou, církví, politikou, institucí či jinou organizací. Nepřejeme si zaplést se do ja-

kékoli rozepře, neodporujeme, ale ani nepodporujeme žádné vnější programy. Naším prvotním účelem je zůstat střízliví a pomáhat ostatním alkoholikům střízlivosti dosahovat.

Vzájemným sdílením svých zkušeností se snažíme dosáhnout denní úlevy od alkoholu. Slibů, že se už nikdy nenapijeme, jsme dali nesčetně. Teď je naším cílem dnešní den a přítomný okamžik, na který jsme se nikdy dříve nesoustředili. Dnes chceme být střízliví.

Scházíme se na pravidelných mítincích v Klášteře Premonstrátu v Teplé, každé pondělí v 18:30 hod. Setkání se může zúčastnit každý, kdo má zájem a hledá blízkosti jak pomoci sobě nebo svému blízkému se závislostí. Kontaktovat nás také můžete telefonicky: František, 720 445 904

U nás je pomocná ruka stále natažena, protože i my jsme po ní jednou sáhli a teď ji potřebujeme podávat dál.

Anketa zastupitelů

V tomto čísle mimo jiné bilancujeme uplynulý rok v redakci. Rozhodli jsme se proto požádat o drobné zamyšlení nad uplynulým obdobím také naše zastupitele. Jak hodnotí výsledky své práce v zastupitelstvu, co se jim podařilo či nepodařilo oproti plánům, se kterými vstupovali do voleb. Na naši otázku odpověděli dva zastupitelé, jejichž odpovědi přinášíme:

Při ohlédnutí za necelým rokem a půl v zastupitelstvu jsem bohužel nespokojený. Několik věcí, které považuji za podstatné, se podařilo trochu posunout dopředu, ale v celkovém pohledu jsou to jen fragmenty. Především se dosud nepodařilo dospět k dlouhodobé strategii obce, shodnout se na tématech, která jsou pro příštích deset nebo dvacet let klíčová a začít na nich cíleně pracovat. Údržba nestačí – bez zaměření na budoucí příležitosti a hrozby se podfinancovaný venkov, ohrožený nepříznivým sociálními trendy, nemůže obejít. Jen málo se

změnilo také na pasívním přístupu obce k dostupným dotačním zdrojům. A pasivní zůstává i její postoj k základní škole, která prochází vážnou a vleklou personální krizí.

Za hlavní důvod této pasivity považuji chybějící důvěru mezi členy zastupitelstva. Projevuje se to zejména ve vztahu ke škole, o které v současnosti není možné vést rozumnou diskusi. Ale i u ostatních témat je absence důvěry a otevřenosti překážkou, která brzdí jakoukoli aktivitu ve společném zájmu.

Abych nekončil negativně, chci zmínit pár koncepčních věcí, které se naopak povedly. Dobrou zprávou pro obec i pro vlastníky památek je, že se (hlavně díky úsilí Petra Strádala) podařilo oživit program regenerace památkové zóny a umožnit tak opět čerpání dotací na opravy památkových objektů. Obec z vlastní iniciativy, s pomocí Honzy Floriana, požádala o dotaci na pilotní rekonstrukci dvou bytů v jedné z bytovek (jádra a elektro-

instalace), která by v příštích letech měla pokračovat. Dlouhodobý problém dluhů na nájemném v obecních bytech se díky trpělivé práci Zdeňka Škardy konečně podařilo alespoň zčásti efektivně řešit. Pro obecní byty jsou jasně stanovena pravidla, včetně postupu při jejich přidělování. A transparentnější je také podpora kulturních a sportovních aktivit: od letošního roku na ni obec vyčlenila část prostředků, které bude rozdělovat na základě žádostí občanů. Možná jsem i na něco zapomněl, každopádně určité naděje do budoucna tu jsou – uvidíme za rok...

Tomáš Kaiser

Čtyři roky s Úterským listem

Ríká se, že tomu kdo má smrt na jazyku, se před očima ve zběsilém tempu promítne celý jeho život. Asi je to jen pověra, ale pravdou je, že přelomové chvíle vedou k bilancování. A také je fakt, že náš úterský plátek takové těžké období prožívá – už skoro rok. Možná je tedy právě teď dobrá příležitost ohlédnout se zpěta trochu zavzpomínat...

Úterský list vznikl na jaře roku 2012 a od té doby jsme vydali dvacet pět čísel. A toto je dvacáté šesté, což je vzhledem k dobrovolnickému charakteru našeho úsilí docela dost. Nechce se mi to přepočítávat na počet článků nebo písmenek, ale před časem jsem držel svazek většiny našich vydání v ruce a byl to úctyhodný fascikl, který ve mne vyvolával téměř fetišistické bažení! A znovu jsem si při tom uvědomil jeden bezděčný, ale pěkný význam Úterského listu, který de facto nahrazuje v současnosti neexistující úterskou kroniku. Ano, list je kronikou specifickou, subjektivní a neúplnou. Ale možná o to zajímavějším zdrojem informací se může jednou stát.

Zpět k našim počátkům. Důvody, proč nás to celé napadlo, byly především dva. Jednak považujeme existenci obecního zpravodaje za věc dobrou a obci prospěšnou. Není to koneckonců nic vyjímečného. A pak, cítili jsme jistý

Dobrý den,

děkuji za Váš zájem. Podle mého názoru, je rok poměrně krátká doba pro jakékoli hodnocení ve čtyřletém volebním období. Jelikož jsem s občany v každodenním kontaktu, naslouchám jejich názorům a spoustu věcí řešíme osobně. Pokud potřebuji občanům sdělit nějaký konkrétní záměr, činím tak na veřejných zasedáních města, a dále si nechávám prostor pro informování občanů ve Zpravodaji města Úterý.

S pozdravem, Konstantinovič Václav

deficit v komunikaci mezi zastupitelstvem a úterskou komunitou. Chtěli jsme vytvořit fórum, na kterém by se mohla diskutovat témata jinde potlačovaná. To byl sebevědomý úkol a dlouho se nám zdálo, že se nám to nedaří a reakce na naši snahu je vlažná. Ale když se teď ohlížím zpátky, vidím to trochu jinak: na radnici přijali náš nápad docela se zájmem, ochotně v kanceláři Úterský list tiskli a pan starosta Miloš Říha se pustil do psaní povedených úvodníků. A nebyl sám, kdo se zapojil, vzpomeňme alespoň na projekt přetisku myslivecké kroniky, se kterým přišla Miroslava Koutná. A inzerenti se jen hrnuli! Jistě, inzerce byla u nás vždy zdarma, ale kdeže loňské sněhy jsou. Je-li zájem inzerentů spolehlivý, indikátorem životaschopnosti novin, nejsme na tom nyní příliš dobře.

Ovšem, těžko jsme se zbavovali stigma hlasatele sdružení Bart a pohlíženo na nás bylo jako na „stranický“ plátek. Párkrát jsem zaznamenal, jak při jednáních na radnici někdo z kanceláře bezděky vyslovil něco jako „ty noviny, co vydává Bart...“. Byl to samozřejmě nesmysl. Ida Kaiserová sice byla a stále je členkou Bartu, ale vliv na provoz listu to nemělo prakticky žádný.

Větší problémy přišly až s „ožehavými tématy“. Prvním byly volby do zastupitelstva. Řekl bych, že to byly téměř historické volby. Jednak proto, že byla po revoluci poprvé

narušena jednokandidátková pohodička vznikem nového politického sdružení. A také tím, že se tématu voleb chopil i „tisk“, tedy my. Naše bezelstná snaha o objektivitu byla vážná. Vždyť jsme mj. z přípravy volebního vydání vyloučili všechny členy redakce, kteří sami kandidovali anebo měli uchazeče o post radního v rodině. Vášně (nebo spíš strach z možného nezvolení) které náš zájem vzbudil, byly u některých kandidujících veliké a vlastně pitomě zábavné.

Ale volby proběhly a skončily, téma vyčichlo. Co však nepřestává být rozruch budícím evergreenem Úterského listu, je téma školy. Není divu. Úterská základka je nejvýznamnější institucí obce, spousta zdejších s ní má velmi těsně propojenu svou osobní historii a je to i jeden z nejzajímavějších místních zaměstnavatelů. Můj názor je, že po odchodu paní Jedličkové z pozice ředitelky zažívá škola víceméně jen kvalitativní sestup (za obdivuhodné netečnosti zřizovatele), který byl pod vedením současného ředitele dotažen až do situace, kdy škola téměř bojuje o přežití. Každá, i sebevěcnější informace ke škole byla vnímána zastupitelstvem i značnou částí veřejnosti jako osobní útok. Živě si pamatuju jakému tlaku jsme byli vystavováni např. na veřejných schůzích, protože jsme si vůbec dovolili o tématu školy psát.

Polemických příspěvků s jinými názory jsme se na stránkách listu nebránili. Ale málokdo byl schopen poslat text na slušné úrovni. K tématu školy se mi vybavuje pouze článek paní Krausové z loňského května. Později dorazily dva příspěvky, nad jejichž „úrovní“ nám tak říkajíc poklesly brady... Pocházely od dvou bývalých učitelek úterské ZŠ. Proč odešly, nevím (jedna byla již dále v důchodovém věku), ale cítily potřebu ze sebe učinit oběti a za viníky označit některé z nás. Texty byly natolik záštiplné, plné jasných lží, manipulací a osobních útoků, že se nám jeví už za hranicí zákonnosti. Poradili jsme se s právníkem, ten naše podezření potvrdil a rozhodně nám doporučil podat na obě pisatelky trestní oznámení. Ačkoliv jejich

odhodlané tažení proti „pražské mafii“ (jak se jedna vyjádřila) podle všeho dobře naplňovalo skutkovou podstatu trestného činu pomluvy, rozhodli jsme se zaslané příspěvky pouze nezveřejnit. Byly mimochodem i po stylistické a v jednom případě i gramatické stránce dost bídné. Což je vzhledem k profesi autorek zarážející.

V roce 2013 bohužel zemřel pan starosta Říha. Rok radnici šéfovala paní Koutská a byla to pohodová doba poklidné spolupráce. S novým starostou Václavem Konstantinovičem nabral však vztah radnice a redakce rychlý a dramatický vývoj. Touha radních nás nějakým způsobem „zaříznout“ byla patrná už delší dobu, napětí se stupňovalo, nicméně nakonec jsme se dohodli na společné schůzce. Na radnici dorazila většina redakce a všichni se shodli na tom, že setkání bylo věčné. Mimo jiné se dohodlo, že spolupráce bude pokračovat a že redakci doplní – jako vyslanec radnice – Zdeněk Škarda. Na první a jediné redakční poradě se Zdeňkem jsem nebyl, tak vím pouze z vyprávění, že redakcí jasně vyjádřená potřeba zabývat se i kontroverzními tématy se mu příliš nezamlouvala. Nicméně se zdálo, že společná práce možná je.

Proto nás náhlý obrat radních překvapil. Přinejmenším jednomyslnost zastupitelstva, s jakou konec spolupráce schválili; a to ani ne týden po schůzce se Zdeňkem. Třeba Petr Strádal, od něž jsem podporu tak nějak očekával, prý své rozhodnutí zdůvodnil tím, že „to pro Úterský list bude lepší“.

Na vzrušeném setkání redakce jsme se shodli, že chceme pokračovat. Už nějaký čas byl posilou našeho týmu Honza Florian a ten nám také pomohl vyřešit jeden nepříjemný problém – kde a hlavně za co budeme list tisknout. Do přípravy každého čísla musíme samozřejmě investovat spoustu energie, schopností a především času. Vzhledem k tomu, že všichni vychováváme děti a máme časově náročná zaměstnání, to není vůbec nic lehkého. Představa, že bychom sami ze svého platili i tisk čísla, se nám už zdála ne-

snositelná. Honzovi se ale podařilo získat na půl roku dotaci nadace Via a tak to vypadalo, že Úterský list v plné síle pojede dál.

Že radnice vzápětí přijde se svým vlastním plátkem, nás už naopak nepřekvapilo vůbec. Je samozřejmě kuriozní, že tak malá obec má dvoje „noviny“, ale celkem výstižně to cosi vypovídá o pnutích v komunitě samé. Doneslo se nám, že radnice chce svůj zpravodaj držet jako striktně informační servis a vyhýbat se všem názorovým střetům. Zpočátku to tak i vypadalo, ale v posledním čísle se objevily už i docela osobně formulované názory. Paradoxně od našich bývalých příspěvovatelů a členů Bartu. Prostě ne, nebyli jsme a nejsme tiskový orgán Bartu.

Hlavní problémy ale přišly s námi samotnými. Na podzim na nás dolehlo cosi jako vyhoření. Už jsem zmiňoval velké, hlavně časové nároky, které na nás příprava listu klade. Začala se projevovat únava, ohlasy na naší práci jsou čím dál vzácnější a tak si přirozeně klademe otázku, zda nás to celé

baví natolik, abychom dále pokračovali. První, kdo „položil pero“ byla Katka Vlažná – do obecních voleb, kdy byla členkou zastupitelstva, cenná spojka na radnici. Po dlouhých debatách jsme se nakonec rozhodli zkusit to dál s tím, že některé věci změníme. Přinejmenším to, že se počet čísel během roku sníží.

Vrátil bych se nakonec k paklíku našich vydaných ročníků, který jsem tenkrát držel v ruce. Co se nám vlastně za ty roky podařilo? Nepředstíráme, že jsme profesionální žurnalisté, nebo že vše, co pustíme do světa má nějakou vysokou hodnotu. Ale v rámci našich omezených možností jsme se snažili pracovat poctivě. Sám mám rád především několik rozhovorů s místními i přespolními lidmi. Právě jejich osobní zkušenosti a temperament se rozhodně spolupodíleli na tom nejlepším, co jsme byli schopni nabídnout. A tak to zůstává dosud – zda Úterský list bude vycházet dál a v jaké kvalitě, nezáleží jen na nás, ale i na těch, kdo se rozhodnou jít s námi dál a v naší snaze nás podpoří.

Cyril

dokončení ze strany 4

Eugena Tyttla. V kostele Nanebevzetí Panny Marie se nacházejí cenné dobře zrekonstruované varhany. Některé koncerty jsou také součástí Úterských varhaních kursů. Zpřístupněné jsou i barokní sýpky se zachovalými věžními hodinami a výstavními prostory. Za zmínku stojí i zámek – prelatura.

K Plasům měl vazby i kancléř rakouského císařství Metternich, který je zde pochován P v rodinné hrobce.

V současné době bylo otevřeno centrum stavitelského dědictví, jehož názorným expozítem jsou také budovy bývalého kláštera.

Po výletě se v Plasích a okolí můžete dobře občerstvit a pochutnat si na místním pivu Metternich.

A zvlášť můžu doporučit návštěvu Zámecké fořtovny Pauline Metternich, kde si v krásném prostředí okolních lesů mezi Nebřezinami a Oborou můžete pochutnat ve

vkusné klidné restauraci na výborných specialitách mistra kuchaře.

Člověk cestuje o volných dnech daleko od domova, avšak i v našem i blízkém okolí je mnoho krásného, cenného, pozoruhodného. Rádi se vracíme do míst, kde jsme se narodili či prožili něco hezkého.

Růžena Svobodová

PRODÁM 4x PNEU za 1 700,-

**4x letní pneu BARUM BRILLANTIS 2
185/60 R14 82T na plechových discích
pro fiat marea. Koupěny loni na jaře,
v provozu jen asi 3 týdny, vzorek téměř
netknutý. Zdarma 2x dětský posedaček.**

tel.: 724 749 378, volat po 19:00

Naše děti a hlavně vnoučata ať se tadytoho vůbec nedočkaj..

Dokončení rozhovoru s paní Helenou Strakovou z minulého čísla. Předchozí vyprávění ze života paní Strakové končilo v době, kdy rodiny volyňských Čechů krátce po té, co přijely do Čech a začaly obdělávat přidělenou půdu, musely vstoupit do zemědělských družstev.

Rodiny se daly dohromady a všechny je obdělávaly spolu. No a potom bylo JZD, že jo.

A jak dlouho to družstvo trvalo?

Moc dlouho ne, potom přišel statek. Pak přišel statek a ten tady byl dlouho.

A to byl statek Úněšov?

Ne, Bezvěrov, ten tady byl až do devadesátých let, pak to převzal Úněšov, docela hospodáří dobře, ne?

A jak se to rodičům líbilo?

Víte, abych vám řekla, muj táta měl astma, byl nemocnej. To už měl taky léta, pak mu dali 360 korun důchodu, mámě dali 400. Pak měli taky jednu krávu, a tu jim taky vzali.

Ještě v rámci tý kolektivizace ?

Jo, museli jste vodvíst tu práci, rodiče to voplakali, říkala máma, co prej myslíš, ještě tu krávu nám vzali.

Vy jste se vdávala v kolika letech?

21, 21 mi bylo, v sedmnácti jsem šla do tý Ohary, tam jsem byla 4 roky, pak jsem se vdala v jednadvaceti a v jednadvaceti jsem měla asi Vaška. V lednu jsem se vdávala a on je 6. září.

Pak už jste pracovala vždycky poblíž?

Jo, pak jsem pracovala víte jak? Ďála jsem u statku, dávala jsem Vaška do školky a lítala jsem do statku, dva a půl roku jsem tam dělala. Potom, že si mám udělat kurs a že si mě vemou do obchodu. Potom sem přišel ten instruktor. Tak muj starej, muj muž mě potom vozil do Plas, a tam na takovej tabuli, hlavně ty počty sem musela, ježíš já jsem se tam klepala u tý tabule jak vosika, tam jich bylo asi šest, těch, co na mě čuměli, na to pamatuju ještě dneska, já jsem se tam trásla. Muj starej tam seděl někde vzadu za nima, a já něco jsem nevěděla,,

já jsem si nemohla vzpomenout, co mám napsat, jak to mám napsat, tak jsem tam něco napsala a voni mi potom řekli, ještě jednou přijedete, že mě daj do vobchodu – tak ještě jednou mě tam zavez a ještě jsem to tam ěála, já jsem mu říkala, já tam už nepudu a von, to musíš dodělat, když chceš do toho obchodu, tak jsem tam šla. Tak se dycky jako podívej dozadu na mě takhle a já ti to, jestli to máš dobře nebo ne. Tak já jsem dycky se na něj votočila a von mrk, že jo, tak jsem to zapsala takhle a dobrý. Sedli a řekli, dobrý, tady máte, dali mě papír nákej, že jsem schopná do toho obchodu jít. Jó, to jsem se dala k tej Fenclovce.

A kde byl obchod?

Já jsem prodávala víte kde? Jak je teď paní Vasková, tam byl obchod.

A teď je tam ten Telecom, ta ústředna

Jo, tam byla paní Haubnerová, ta byla prodavačka a paní Fenclová ta byla vedoucí. Byla to Jednota.

A tam se vám nelíbilo?

Líbilo, ale vona byla, Fenclovka, ta na vás furt něco měla. A potom, vždyť jsem tam měla ani ne čtyry stovky, prosím vás, za měsíc a potom ten instruktor přišel, že budeme mít padesát korun za sobotu jako příplatky a vona řekla, že stačí, když já pudu jenom dvě soboty a dvě soboty ne a ten instruktor jí řekl – jenomže ta Straková potřebuje ty peníze stejně jako vy, ale nedovolila to, protože byla malá tržba a musely jsme se dělit, no, co z toho měla prosím vás.

Ty banditi, voni se přistěhovali taky sem ty banditi?

Víte, kam až tahli? Do Německa, náš tatínek byl u Světce, tam voral a teď šest banditů tam šlo a ptalo se ho na to, na karlovarskou, na tu cestu

Po válce? Ale teď tu žádný už nejsou, ne?

No jéžíšmarja, eště že tehdy ho chudáka nezabili.

Voni měli na sobě náký uniformy?

Von je poznal bez lhaní, jak mluvili, a voni kde prej kde a jak se dostaneme tak a tak

Ale Češi se žádný nepřidali k těm banditům, na ty Ukrajíně. Ne?

Bodejť by jo, bože muj, dyť se jich báli.

No tady se Češi k Němcům přidávali, i když se jich báli.

Poslyšte, voni jako že dají našim těm zbraně a ty se chudáci báli vzít náký zbraně do ruky, naše děti a hlavně vnoučata ať se tady toho vůbec nedočkají..

A paní Straková, jak jste se seznámila s panem Strakou?

No, u muziky. On byl z Berouna, tady kousek a jeho jeho rodina pocházela z Vožice, z Mladej Vožice.

A potom krámě, tam jste skončila a...

A šla jsem k paní Vaskový do hospody.

A proč jste skončila v tom krámě?

Protože pani Fenclová říkala, že se nemůžeme uživit tam, že je malá tržba, no tak jsem šla k paní Vaskovej a tam jsem vydržela sedm let. Takže já mám deset let u Jednoty, pak mám dva a půl u statku a pak mám čtrnáct let v lese. Já jsem měla dost let voddělanech ne? No a ještě tam v Ohaře, čtyry roky.

A vy jste potom ještě měla Standu, ten byl jak dlouho po Vaškovi?

Ten byl za čtyry roky.

A s panem Strakou jste šli hnedka do tady toho domečku hnedka po svatbě?

Kdepak, dyť to tady byla bouračka, po svatbě jsme bydleli, jak je paní Diblíková, nahoře byli pražáci, Černochovi a my jsme tam byli jako v nájmú. Protože ten Černoch si to koupil, dole to bylo prázdný, tak nás tam Karban dal. Ty Černochovi byli hodný.

Já jsem se chtěla ještě zeptat, když jste přišli v tom sedmačtyřicátém. To byl na faře ještě farář, ne?

To byl. Pan Zejda, pak sem dojížděli z Tep-

lej, faráři.

A tam byli do jedenapadesátýho roku, bratři?

Dojížděl sem ten opat Heřman Tyl k nám sem, na mše svatý. Pak nákej Metoděj dojížděl a pak ještě jeden, pak takovej chudinka z Bezduřic, vohnutej.

No a potom na něj svedli, chodili si k němu vypůjčovat peníze, jako tady jsou ty různý, taky choděj si půjčovat, a když mu to nevrátili, nevraceli, tak na něj svedli, že jim vobtěžoval jejich děti, holky, ale nebyla to pravda, von byl takovej vohnutej, jezdil na motorce sem a von mě křtil ty kluci voba.

A on byl vězněnej, za komunistů nebo za Německa?

Za Německa, byl to takovej dobráček starej.

A pak ho zavřeli znova?

A pak ho zavřeli. No a potom tady byl pan farář Stejskal, jo a tomu Stanouš náš chodil ministrovat taky, jako Vašek chodil, jenomže oni našemu Staníkovi a Jiříkovi tak dycky dávali takový bílý roušky jako na sebe a tady byly krajky jako a to, to byli hezky jako ustrojený.

A ten jezdil z Číhaný, ten pan farář?

No.

A na faře bydleli Vaskovi a ještě někdo před nima, že jo?

To si nevzpominám.

Nebyl to pan Miler?

No, jasný, Miler, dyť tu Milerku si tam namluvil; a tam jak je Gottovna, ten barák, tak tam je zahrada a tam byl takovej park, dycky v sobotu se tam chodilo tancovat, muzika tam hrála, venku na tej zahradě, a tam jsme chodili tancovat a večer tam svítily, to bylo hezký... Ale stejně bych se tam chtěla podívat, tam, jak jsme bydleli doma.

Na Ukrajinu?

Jo, my jsme měli barák, takhle chlív, dole takhle kolnu velkou a tady byla stodola, tak jsme to měli napůl se strejdou, proto jsme to

měli tak velký, strejda byl v Libořicích nastěhovaněj tam, měli tu Jiřinku, tam ta tetka, ta dycky – hrom tě zab, hrom tě zab – na tu Jiřinku, a vona brečela dycky, a jednou náš táta už to nemoh poslouchat, když se vrátil z války a slyšel, jak furt to dítě proklíná, tak tam na ni vlít, chytil jí u krku a říká, eště jednou to dítě budeš proklínat, tak tě tady zabiju. A víte, co se stalo? Že jí fakt ten hrom zabil, bylo jí jedenáct let v Libořicích a fakt jí zabil hrom. A táta náš říkal, dyk vona byla prokletá.

Měli jenom jedno dítě?

Pak měl ještě kluka; ježiš co prej ten stejda dělal – vona šla na třešně, nikde ani mráček, asi pět jich a trhali si třešně, vona byla první, a za ní byli ještě tři a najednou z ničeho nic prej se udělal to a prask a bouchlo to do toho žebříku a vona upadla první.

A ty vostatní to přežili?

Ta jedna byla ženská v jiným stavu, tak prej to dítě, co porodila nevidí, říkali, a ta už taky nežije ta ženská, a ještě jedno dóle se z toho snad nějak vyhrabalo.

Kolik lidí, Čechů v tý Buderáži zůstalo?

Čechů? Zůstala tam nějaká Jedličková, náký Novotných a kdo tam ještě zůstal? Víte ta Jedličková, to bylo něco, ukrajinský parchanti pustili krávy a do jejich volů, to už jsme měli vodjízďet a vona na ně: aby ty krávy vyhnali, to voni schválně je nevyhnali. A vona na ně: „hady, hady, židy zjli, poláky zjli!“ a voni ty parchanti dlouho nečekali: „i tebe ty pépičko česka zjíme“, rozumíte mi?

Ne.

Snědli židy, snědli Poláky a voni jí říkali – i tebe, ty Pépičko česká, sníme, no a vona tam zůstala.

Máte tamodtud zprávy třeba od těch sousedů, psali jste si někdy s někým, že byste věděli, jaký pak tam byly další osudy tý vesnice?

Byla tam naše teta Zoltánková se strejdou, se tam podívat a teta seděla, chudák, celou noc tam u dveří, chudinka, bála se, neusnula, byla

tam u sestry, voni tam měli sestru, nechali.

A proč seděla u dveří?

Protože se bála, měla strach, že jí zamordujou a teta řekla, že už by tam víc nejela, ani za nic, to víte strejda si vzal kožené kabát mezi ně, teď von šel do kostela v tom kabátě s tetou, a voni když viděli kožené kabát, tak se mohli zbláznit, to tam neviděli přece... na všechno si vzpomenu když nemůžu spát a nejvíc, když ty židi zabíjeli, tak přicházeli taky k našemu, bo náš táta taky měl hodně známejch v tej Mizoči tam měli hodně ty obchody a tak a von tam s nima kupoval a voni přišli a utíkali ty židi a skovávali se a přišli v noci a klepali nám na vokno, jestli by jim táta – Honzík, dej nám chleba, dej nám chleba, tak táta dycky vynášel jim chleba a říkal mámě – spěj ty parchanti? No, spěj parchnati. Říkal, jestli spíme, abychom někde něco neřekli, já bych neřekla nikde ani slovo, bo sem věděla, co hrozí, já sem věděla, že tam klepou, že chtěj chleba, ale v životě byste šla někam říct, že tam židi byli, že chtěj chleba? Dyť by vás zabili taky. To nešlo, dyť jsem se bála.

A na co vzpomínáte ráda?

Vzpomínám? Nevím, na to dětství, to byl takovej bezstarostnej život, pásala jsem krávy, husy, běhala – měla jsem kamarádku, tu Kadlečkovou Milenu, ta si vo sobě myslela dovíco, a já co? Já sem si vo sobě nic nemyslela. A jí ten tatínek přivez z války boty a šaty a náš tatínek nepřivez nic. Ani halíř. A řek – nechtějte, abych něco vozil, náký hadry nebo co.

A je něco na co ráda vzpomínáte na tom životě v Úterý?

V Úterý? No možná na to, že když jsem byla svobodná a lítala jsem po muzikách.

To stálo za to?

Jo, to jsme šli do Vidžína, tam jsme tancovali, v Olešovicích se tancovalo, v Krsech se tancovalo, ve Křivcích se lítalo taky, každou sobotu někde jsme lítali, jo a to jsme nejezdili autama, to jsme jezdili po svejch nohách, jo to bylo dobrý.

Ida a Kamila

Úterský požitkář

Gastro-publicistika nepochybně zažívá boom. Z médií jsme bombardováni nespočtem rad a názorů od různých kuchářů, baristů, someliérů, celebrit, i rádoby odborníků, kteří mají potřebu nám vysvětlit, jak se správně míchá kakao, kam rozhodně nechodit na chimichurri nebo jaké jsou nejnovější trendy v cizrnových polévkách. Rozhodli jsme se, že naskočíme do tohoto pekelného rychlíku a rozšíříme řady znalců. Omluvou nám budiž ten fakt, že na venkově je cesta do blízkého restaurantu v podstatě už regulérním výletem a zklamání nad nedobrou krmí pak o to více bolí. Proto může náš nový seriál v posledku někomu i šetřit peníze za benzín. Dnes přinášíme první dvě recenze od našich agentů, jež ponecháváme z taktických důvodů v částečné anonymitě.

Lázeňský dům Jirásek, Plzeňská ul. Konstantinovy Lázně, tip na dobrou kuchyni.

Okolí Úterý nenabízí mnoho možností, kde se dobře najíst. Příjemnou výjimkou je restaurace Lázeňského domu Jirásek. Interiér je střídmy, možná i proto, že zároveň slouží k dennímu stravování ubytovaných lázeňských hostů. Přestože restaurace nenabízí hotová jídla, je možné si vybrat z poměrně nápaditého menu, počínaje studenými i teplými předkrmy a polévkami. V hlavní nabídce jsou velmi dobře upravené ryby, drůbež, vepřové, hovězí a vegetariánská jídla.

Příjemným překvapením je bohatý výběr zvěřiny včetně tradičních omáček jako je šípková a černá se švestkami. Pochutnáte si i na salátech (chutnala nám kombinace okurky, zakysané smetany a oliv). Mezi dezerty je i domácí štrůdl. Nabídka není zbytečně velká, jídelní lístek je přehledný. Z piv si můžete vybrat Prazdroj, Gambrinus nebo Kozla. Vína jsou z vinařství Kosík za příjemnou cenu.

Během tří návštěv jsme vyzkoušeli ryby, masové speciality a zvěřinu. Vždy jsme si pochutnali (i očima) a za jídlo pro dvě osoby o více chodech včetně nápojů jsme zaplatili

kolem 500Kč. V restauraci, jak dnes bývá zvykem je trvale zapnuté rádio, ale příjemná obsluha jej na požádání ztlumí.

Dobrou chuť přejí PaKa

Gourmet Restaurant, Villa Patriot, Mariánské Lázně

Tenhle podnik sám sebe nazývá „luxusní gurmánská restaurace“. Skutečně, nejde o vývařovnu kam by se hosté chodili takřkajíc nacpat. Porce jsou malé a ceny vysoké. Zde se snaží opravdu o zážitkovou gastronomii. Jak se jim to daří, jsme se pokusili zjistit při dvou návštěvách. Poprvé ještě za teplého počasí, kdy byl podnik téměř plný. Při pohledu do poměrně stručného (ale často obměňovaného) lístku, jsem si nějak nedokázal vybrat – měl jsem neurčitou touhu po bažantovi, ale v nabídce jsem nic podobného nenašel. Na můj dotaz mě číšník sdělil, že je možné připravit křepelku. Tato pružnost mě potěšila a pobaveně jsem si užíval imidž protřelého labužníka, který přesně ví, co chce.

Polévkou byla bouillabaisse s rybou a mořskými plody a bez přehánění byla skvělá – voňavá, opulentní a laskavá. První z hlavních jídel nás zklamalo. Beefsteak z plemenného býčka nebyl vyloženě špatný, ale za cenu, za kterou vám v pneuservisui přehodí komplet obutí, jsem čekal víc. I šťouchané brambory byly jaksí nezajímavé. Zato ona „protekční“ křepelka nadchla. Maso aromatické a jemné zároveň dokonale splývalo s nasládlým hráškovým pyrém a šťavnatými smrží. Jídlo bylo nejen vynikající, ale dokonce inspirativní. Miluji restaurace, kde si nad talířem říkáte: „o tohle se musíme doma také pokusit“. Při druhé návštěvě mrzlo a v podniku seděl jediný host. Cítil jsem potřebu vybrat si stůl, ale číšník nás nekompromisně usadil podle vlastního uvážení. Možná to patří k zvyklostem „lepších“ lokálů, ale vzhledem k prázdné restauraci mě to vadilo. Obsluha opět profesionální, ale o poznání chladnější. Svíčku na stole nám nezapálili. Italské krémové rizoto je samo o sobě pokrm, který osciluje někde mezi rafinovanou specialitou

a nevýraznou hmotou z levné kantýny. Ke kterému z těchto pólů se víc blíží rizoto z Patriotu, se nedokážu rozhodnout, ale vím jistě, že příště si ho neobjednám. Satisfakcí byl srnčí hřbet s hráškovým pyré a restovanými houbami. Jídlo bylo krásné už na pohled, komponováno do podoby kuželovitých kopců na řece Li-tiang. Mocná zvěřinová chuť oblečená do dokonale padnoucí houbové omáčky. Pili jsme rozlévanou frankovku a nic špatného o ní nemůžeme povědět.

PePo

Setkání v Globusu

Pavla Kadlece, alias Sandokana, většina z nás potkává při nákupech v Glóbusu. Z Úterý odešel zhruba před deseti lety, když už neměl na nájem na bytovkách a od té doby žije jak se dá. Když jsem ho v pondělí potkala já, nebyl myslím v nejlepší formě, ale našli jsme si čas na povídání a snad jsme tomu oba byli rádi.

Jak dlouho jsi žil v Úterý?

Od devíti let. Měl jsem tam maminku. Vloni jsem o ni přišel. Na pohřeb se všichni příbuzní sjeli. Vlasta Pelán potvrdil, že jsem se za ní byl podívat. Pak jsem se dozvěděl, že je po smrti. Říkal jsem si, no, to je hezký... Dali jsme ji zurnovat, všichni se sjeli, no a co mám říkat dál...? Potom mě všichni příbuzní odkopli. V Úterý jsem s bráchou měl byt po mámě, ale mě to tehdy všechno rozkopli.

Kde máš mámu pohřbenou?

Olina si jí vzala, ségra. V Krsech je náhrobek se jménem Olina Kadlecová. Ségra mě dřív vzala k sobě, to jsem měl ještě pejska Ronyho.

V Úterý jsem makal jako šroub. Taky když se natáčela Zdivočelá země.

Pokud vím, ty jsi byl jako dítě v děcáku. Kolik ti bylo?

Od pěti let.

Do kolika?

Já jsem se narodil v České Lípě, 5. 5., šedesátý šestý ročník. Mě bude padesát let!

Od pěti let jsem byl na vesnici, to byla nád-

Verdikt: dojem z restaurace bude popravdě záležet i na tom, zda doma peníze přehazujete vidlemi nebo vidličkou. Není sporu, že v Gourmetu vařit umí a to skvěle. Ale pokud nebudete mít šťastnou ruku při výběru, možná se neubráníte dojmu, že jste mohli své peníze utratit o dost lépe. Návštěvu přesto musíme doporučit, protože to není tuctový lokál. Tři a půl hvězdičky (nebo cuketky, nebo úterské rendlíky, nebo jak chcete...) z pěti.

hera. Pak maminka sháněla práci a sehnala práci v Úterý na statku. A já jsem potom byl v děcáku v Tachově. Od devíti let do svých šestnácti. A pak to začalo. Já jsem se vyučil horníkem.

To je dobrý řemeslo, tam si člověk může docela vydělat, ne?

Taky jsem si vydělal. Za komunistů. Já mám rád komunisty.

Kde jsi fáral?

V Tlučný. Tři roky jsem se učil na Kladně v učilišti. Já jsem měl předtím zvláštní školu, ale nejsem blbej. Od té doby to šlo se mnou pořád a ještě matka žila. Byla se za mnou do učiliště podívat, jaký máme krásný pokoje, ale to nebyla žádná pravda. Tehdy jsem byl i u moře. Potom jsem se dostal na Plzeň – sever.

Kde jsi pracoval po vyučení?

Tady. Dělal jsem tu horničinu.

A proč jsi skončil?

Bylo to do roku devadesát. Já jsem byl i na vojně, taky vidíš jak vypadám. Pořád chodím v maskáčích. Úterý, vždyť mě znáš, jsem měl rád. I vás. Je to krásný městečko.

Jak došlo k tomu, že jsi přišel na bytovkách o byt?

Maminka odešla a já už jsem na to neměl. A neměl jsem práci. V roce 90. zavřeli ten důl. A taky jsem začal pít, to přiznám. Ale mám příbuzný a serou na mě.

Proč, něčím jsi je zklamal?

Ne. Ale jsem poslední, nejmladší. Než maminka zemřela, znal jsem jen segru a bráchu. Pak jsem poznal i všechny ostatní z Prahy.

Ty máš částečný důchod. Nestačilo by ti to na byt v Úterý?

Nevím, nevím. Ale kdybych ti řekl... , já nechci nikoho pomlouvat. Co je tady ten Glóbus, když jsem byl úplně na dně, tak mi každej z Úterý pomohl. Víš kdo hlavně? Katka Strádalová. A Petr taky. Všichni.

A jak ti pomohli?

Já vím, že to chceš na víno....

Když jsem byl ještě tam u vás v Úterý, taky jsem pracoval na obou těch kostelích. Stavělo se lešení a sekal jsem trávu. Hodně se mi stýská.

Byl jsi se pana starosty ptát, jestli by jsi se mohl vrátit?

Ne ne, kdepak. Mildu jsem potkal, když ještě žil. Když mě viděl, říkal: Počkej, a dal mi dvě stovky. Já jsem říkal: Mildo, to po tobě nechci... Za týden jsem se doslechl, že umřel.

A za současným panem starostou Konstantinovičem jsi byl?

Ježíšmarjá, vždyť on sem jezdí taky. Všichni sem jezdí nakupovat. Zeptej se Franty Sulatického. Ten má video, jak mě vyhazovali. Co jsem takhle dopad, to už je jedenáct let. Pak jsem bydlel Na Jezírku, ale to mi letos vyhořelo. Prvního ledna. Já jsem tam měl věci, všechno, maskáče..., vždyť mě znáš.

Kde to bylo?

Tady, Košutka. Jak jezdí sedmadvacítka.

Zkoušel jsi ubytování v Charitě?

Dej pokoj. Okradli mě tam. Byl jsem taky ve špitále. Mám omrzliny. Ve špitále mě ale nechtěj, že smrdím a jsem bezdák.

Tobě se stalo, že tě odmítli ve špitále?

Jo. Taky proto, že mám kanady... . Minulej rok byly na náměstí krásný trhy. Byl tam taky kamión a oni na mě: „Veterán!“ Měl jsem čepičku Santa Klause a šel jsem okolo. A oni: „Pojďte sem!“ Já říkám: „Co po mě chcete?“

Všichni mě tady znají. I na hokeji. Tam jezdí i kluci z Bezdužic, všichni kámoši.

A nějakou práci?

Já nemůžu, jen se na to podívej.

To máš omrzliny, nebo z čeho to máš?

Taky. Ale mě nemrznou nohy. Jak si dám svojí dávku, tak jsem v pohodě. Jak si dám to víno, tak se neklepu, nezadrhávám, nic. Neberu prášky, to nechci, ale mám epilepsii.

To ale nemáš dloho, ne?

Nevím, jak se mi to stalo. Na to, že mi bude padesát, tak se mi to začalo všechno tahat. Já jsem dával i plazmu, to přiznám. Padesát odběrů jsem dával. Mám i nulku.

Ještě bych něco rád o tom Úterý. Rád bych věděl, jak to bylo s Vencou Frankem. Jak umřel. Já jsem v Úterku taky dělal hrobaře, kopal jsem hroby.

Kazimír už taky umřel. Na kole.

To mi ani nepřipomínej, Kde kdo mi to řekl, že já jsem mu to kolo kdysi dal! Kdepak! To byl můj nejlepší kamarád. I když smrděl. Jako já.

Ty ani nesmrdíš.

Protože jsem se navoněl.

Kde člověk bydlí, když nemá kde bydlet? Kam zaleze?

No, třeba pod most. Nebo jsem jedl tam a zpátky, tam a zpátky tramvají. Nebo jsem byl na Jižním. Počkal jsem, až odejdou sekuritáci. Pak zase na autobusák, a takhle.

Na Charitě to fakt nejde?

Ne, tam mě znaj. Oni mě tam očarovali.

Neco jsi tam provedl?

Ne, nikdy. Jako když jsem byl na ubytovně v Plzni, tam kde je bazén a burza, tam jsem léta bydlíval. Ale když jsem dostal peníze, každej po mě šel jak po flusu.

Je to nebezpečný? Hodně se berou drogy?

Je. Všude v Plzni. To bys koukala!

Ale napiš do Úteráku, jak mi to vyhořelo Na

Jezírku. Od 1. do 2. ledna. Díky tomu mám tohle všechno, omrzliny.

Jak jsi k tomu bydlení přišel?

To už je dlouho. Od známých. To bývala garáž, vždycky tam byl pořád bordel, potkani, ale já jsem se jich nebál.

No, když nejsou agresivní...

Kdepak. Takhle jsem jim něco hodil, mlaskl jsem na ně a ještě ke mně přišli.

Takže jsi je měl pomalu ochočený?

No, skoro jo.

To je škoda, že jsi o to přišel. Víš, kdo to podpálil?

Mladý parchanti. Ale na Úterý nedám dopustit. Mám ho napsaný i v občance.

Já jsem se tady díky tý občance dozvěděl, že jsi rozvedenej. To jsem nevěděla.

To bylo na vojně. Dva roky. Ona byla jiná než já. Taky tady ještě něco mám, to klidně ukaž, aby tomu věřili. (Ukazuje lékařskou zprávu z nemocnice.)

Nohy máš necitlivé pořád?

Klidně si je můžu propíchnout skrz na skrz.

A jak se má Katka Strádalová.

Snad dobře. Dělá hezkou keramiku.

A má ještě ovečky?

Už ne.

Ne! Proč? Já jsem u ní makal jak šroub.

A Stáňa z Olešovic?

Taky dělá pěknou keramiku, ale už se tolik spolu nekamaráděl.

Ajajaj! To snad ne.

Takovej je život.

Jak se říká: (zpívá) „Život je jen, náhoda..“

Co je to zač, Jehova? Co je to za charitu? Oni furt chtěli: „Přijď k nám, pojď mezi nás, my ti pomůžeme.“ Já jsem spíš kališník. Dřív jsem šermoval. Fakt jsem dělal šerm.

No, já jsem katolík. Jehovisti jsou snad hodný, ale je to sekta.

Vidíš, tady mám obrácenej kříž. Satan jsem.

To nejseš. Proč? To snad ne.

Ano, jsem. 5. 5. 66. Chybí mi jedna šestka.

No, tak ti chybí.

Já nepůjdu nahoru. Nepůjdu, nechci. Půjdu dolů a tam se jim pomstím. Těm, co mi ublížili.

Já myslím, že je lepší modlit se k Bohu.

Ne, kdepak.

Já se modlim.

Já trochu taky. Takhle jsem dopadl.

Víš co bylo, když jsem byl v Praze? O víkendů jsme se jeli s kámošem podívat do Prahy. A tam ty policajti, to je hrůza. Normálně jsme měli lístky na vlak tam i zpátky a oni na nás čuměli a: „Plzeňáci, běžte do pr....“. Měli lodičku a pendrek a šli po nás. Hodili nás do vlaku zpátky a: „Jed'te zpátky do Plzně!“ Já jsem se chtěl podívat na Divokou Šárku, já to tam znám. Tak jsme si řekli: „Víš co? Nakoupíme si čučo, sedneme si do jedničky a ať nám políbí p....“ Pak tam přišli nějaký kluci oblečení a „Co jste zač?“ A my: „No, plzeňáci.“ A oni: „Ježíšmarjá, my jedeme až do Bratislavy.“

Děkuji za rozhovor a přeji hodně štěstí.

Kamila Kozáková

příspěvky do příštího čísla posílejte nejpozději do 20. 5. 2016

Úterský list – dvouměsíčník občanů městečka Úterý. Registrační č. ministerstva kultury: MK ČR E 22123. Vychází 6x do roka. Úterský list vychází za podpory Nadace VIA z programu Města z jiného těsta – Rychlé granty. Redakce: Ida Kaiserová (šéfredaktor), Stáňa Tučková, Kamila Kozáková, Jan Florian, Cyril Kozák. Vydává Ida Kaiserová, Úterý 6, místo vydávání Úterý, ČR. Úterský list získáte zdarma v prodejně potravin Úterý a v hostinci „U kašny“. Email: utersky-list@centrum.cz.

